

Ej se den minsta vattenbäck.
 Där gnistor, rök o lågor flamma,
 Omkring er på varenda fläck.
 Där blir Guds vrede outsläckligt,
 Där ingen bättring tags emot.
 O ve, o ve, det är förskräckligt,
 Det är för sent, att göra bot.
 Där människor simma uti lågor,
 I evighet, som ej tar slut.
 En strandsös sjö, med vilda vågor,
 Så ser helvetet verkligt ut".
 Och avgrundskejorna beskrev han,
 Hur Satan smider länkarne.
 Men i detsamma varsebsev man,
 En syn i en av bänkarne,
 En nervsvag kvinna, som mist förståndet.
 Eldspredikan måst 'ta slut,
 till grannen, sade jag, men må 'n det
 Ej vara tid att vi gå ut.
 I sanning, gräsligt var att skåda,
 Den arma kvinnan, hur hon led,
 Och hennes man, de ledo båda.
 Å i förtvivlan händerna vred.
 Uppå till henne gjorda frågan,
 Hon skrek till svar åt vem som helst,
 Att hon såg helveteslågan.
 Å ingen, ingen, kan bli frälst,